

การพัฒนาแบบการจัดการเรียนรู้ที่เสริมสร้างความเชื่อมั่น
ในการสื่อสารภาษาอังกฤษและทักษะชีวิต สำหรับผู้เรียน
ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น*

THE DEVELOPMENT OF AN INSTRUCTIONAL MODEL TO ENHANCE
ENGLISH COMMUNICATION CONFIDENCE AND LIFE SKILLS AMONG
JUNIOR HIGH SCHOOL STUDENTS

ยะยา ยุทธิปูน

Yaya Yutthipoon

มารุต พัฒนา

Marut Patpol

วิชัย วงษ์ใหญ่

Wichai Wongyai

ชนิษฐา สาลีหมัด

Khanittha Saleemad

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

Srinakharinwirot University, Thailand

E-mail: yayayutt1997@gmail.com

บทคัดย่อ

บทความวิจัยฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาและศึกษาประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่เสริมสร้างความเชื่อมั่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษและทักษะชีวิต สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โดยใช้กระบวนการวิจัยและพัฒนา มี 4 ระยะ ได้แก่ 1) การศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานเพื่อพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ 2) การพัฒนารูปแบบ 3) การทดลองใช้รูปแบบ และ 4) การปรับปรุงและการขยายผลรูปแบบ กลุ่มตัวอย่างคือ ผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านคลองมุดอ อำเภอสบ้าย้อย จังหวัดสงขลา จำนวน 33 คน เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ 1) รูปแบบการจัดการเรียนรู้ 2) แบบวัดความเชื่อมั่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษ 3) แบบวัดทักษะชีวิต และ 4) แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียน วิเคราะห์ข้อมูลทั้งเชิงปริมาณและคุณภาพด้วยสถิติพื้นฐานและวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนความเชื่อมั่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษและทักษะชีวิต โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณ (MANOVA) และวิเคราะห์เนื้อหา ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการจัดการ

* Received 10 December 2020; Revised 18 February 2021; Accepted 19 February 2021

เรียนรู้ที่เสริมสร้างความเชื่อมั่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษและทักษะชีวิต มี 5 องค์ประกอบ ได้แก่ หลักการ วัตถุประสงค์ ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล และบทบาทของครูและผู้เรียน ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้มี 5 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นที่ 1 แลกเปลี่ยนประสบการณ์ (Exchanging Experiences) ขั้นที่ 2 สร้างความเชื่อมั่น (Building Confidence) ขั้นที่ 3 สร้างผลงานร่วมกัน (Creating Shared Work) ขั้นที่ 4 เรียนรู้การสะท้อนคิด (Learning Through Reflection) และขั้นที่ 5 กระตุ้นการประเมินผล (Encouraging Assessment) รูปแบบการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสม ความสอดคล้องและความเป็นไปได้อยู่ในระดับมาก ประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้มีพัฒนาการสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และรูปแบบนี้ทำให้ผู้เรียนมีชีวิตชีวาในการเรียนรู้อย่างขึ้น

คำสำคัญ: รูปแบบการจัดการเรียนรู้, ความเชื่อมั่น, การสื่อสารภาษาอังกฤษ, ทักษะชีวิต, ผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

Abstract

The objectives of this research article were to develop and to study the effectiveness of an instructional model to enhance English communication confidence and life skills among junior high school students through research and development, which consisted four stages: 1) studying and analyzing the fundamental data to develop an instructional model; 2) developing an instructional model; 3) trying out the instructional model; and 4) revising and disseminating the instructional model. The subjects in this study 33 seventh-grade students at Bankorlormudor School. The research instruments comprised 1) instructional model 2) a measurement of English communication confidence 3) a measurement of life skills and 4) a student behavior documentation form. Both quantitative and qualitative data were analyzed using basic statistics. The differences between mean scores of English communication confidence and life skills were then analyzed using Multivariate Analysis of Variance (MANOVA) and content analysis. The results indicated that the instructional model to enhance English communication confidence and life skills, consisted of 5 components including principles, objectives, learning management procedures, evaluation and assessment, and teacher-student roles. There were five stages of learning management: 1) exchanging experiences; 2) building confidence; 3) creating shared work; 4) learning through reflection; and 5) encouraging assessment. The suitability of the instructional model in terms of relevance and practicability was

at a high level. The effectiveness of an instructional model was high continuously and significantly at a level of .05 and efficiently stimulated students' active learning.

Keywords: Instructional Model, Confidence, English Communication, Life Skills, Junior High School Students

บทนำ

กระแสของความเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในปัจจุบันมีอิทธิพลต่อการพัฒนาประเทศในทุกด้าน สิ่งสำคัญที่จะทำให้ทุกคนดำรงชีวิตได้อย่างปลอดภัยและมีความสุขนั้นคือ การศึกษาที่ดีเป็นพื้นฐาน แนวทางสำคัญที่นักการศึกษาของไทยได้พยายามมาตลอดคือ การพัฒนาหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพให้สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบันโดยมีจุดหมายสำคัญคือ มุ่งให้ผู้เรียนมีคุณธรรม จริยธรรมและค่านิยมที่พึงประสงค์ มีความรู้อันเป็นสากล มีความสามารถในการสื่อสาร การคิด การแก้ปัญหา การใช้เทคโนโลยีและมีทักษะชีวิตในทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2553)

สำหรับการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นภาษาหนึ่งที่สำคัญในกลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ ในช่วงหลายสิบปีที่ผ่านมายังไม่มีผลการจัดการเรียนรู้ที่น่าพอใจ ปัญหาของผู้เรียนที่พบส่วนใหญ่คือ ผู้เรียนไม่เห็นความจำเป็นหรือประโยชน์ของภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กในชนบท การขาดความพร้อมทั้งทางด้านครู ตำราเรียน อุปกรณ์การเรียนการสอนและอื่น ๆ (สมิตรา อังวัฒนกุล, 2535) ผู้เรียนไทยส่วนใหญ่ไม่สามารถนำความรู้ภาษาอังกฤษมาไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน ทั้งในด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียนได้ถูกต้อง (สุทธิรัตน์ รุจิเกียรติกำจร, 2541) ผู้เรียนไม่กล้าแสดงออกและขาดความมั่นใจในการใช้ภาษา ผู้สอนยังใช้ภาษาไทยในการสอนเป็นส่วนใหญ่และครูขาดวิธีการสอนหรือเทคนิคที่เหมาะสมในการถ่ายทอดความรู้ (วิจิตรา การกลาง, 2546); (พันธณี วิหคโต, 2546) นอกจากนี้ยังพบว่ากิจกรรมการเรียนการสอนไม่ได้ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นและไม่สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน ผู้เรียนขาดแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและคิดว่าวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่น่าเบื่อ เรียนแล้วไม่เข้าใจและไม่ชอบเรียนและเกิดความรู้สึกลัวว่าภาษาอังกฤษเป็นเรื่องที่ไกลตัว ทำให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ไม่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ (ศศิภา ไชยวงศ์, 2553) ดังนั้น การเรียนภาษาอังกฤษจึงเป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ระดับ 4.23 เป็นเพราะผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษน้อย มีทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียนภาษาอังกฤษต่ำ (เสาวภาคย์ ศรีโยธา, 2555) และปัญหาการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของครู พบว่า ความรู้และประสบการณ์การสอนไม่ดีพอหรือไม่มีวิชาชีพครูครูไม่มีวิธีการสอนที่หลากหลาย ใช้วิธีสอนไม่เหมาะสมกับเนื้อหาวิชา และยังพบว่า ครูใช้สื่อที่ไม่ทันสมัย จึงควรมีการพัฒนาสื่อการสอนหรือเลือกใช้สื่อให้เหมาะสมกับบทเรียนและควรให้

มีการปรับปรุงหลักสูตรให้ทันสมัยอย่างต่อเนื่อง (กชกร คงเสมา, 2554) และครูขาดความรู้ความเข้าใจในการสอนภาษา รวมทั้งการถ่ายทอดเทคนิคทางภาษาให้กับผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนมักมีปัญหาในการอ่านและการเขียน (อรุณี วิริยะจิตรา, 2555)

นอกจากนี้ การจัดการเรียนรู้ของครูในศตวรรษที่ 21 ต้องเน้นทั้งด้านความรู้และทักษะเพื่อการดำรงชีวิตควบคู่กันไป วิจารย์ พานิช กล่าวว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ต้องปรับให้เหมาะสมกับสภาพของสังคมและของโลกที่เปลี่ยนแปลงไป และที่สำคัญที่สุดคือ การปรับให้เหมาะสมกับผู้เรียน หลักการเรียนรู้ต้องมาจากการลงมือทำลงมือปฏิบัติ และการไม่ให้ความสำคัญกับทักษะชีวิตนับเป็นจุดอ่อนของการศึกษาไทย (วิจารย์ พานิช, 2555) จากการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาทักษะชีวิตของผู้เรียนไทยหลายปีย้อนหลัง พบว่า ผู้เรียนที่มีปัญหาในการใช้ชีวิตจำนวนมากยังไม่ได้รับการแก้ไขและจำเป็นต้องมีการส่งเสริมอย่างเร่งด่วน ปัญหาที่พบส่วนใหญ่ ได้แก่ การปรับตัวต่อปัญหา การควบคุมอารมณ์ การยอมรับถูก - ผิด ความพึงพอใจในตนเอง ความใส่ใจและเข้าใจในอารมณ์ของผู้อื่น และที่เป็นจุดอ่อนและเป็นปัญหามาก ได้แก่ ความมุ่งมั่นพยายาม รองลงมาคือ ความกล้าแสดงออก (กรมสุขภาพจิต, 2544) และผลการศึกษาทักษะชีวิตสำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนขยายโอกาสของ ศักดิ์นคร สีหอแก้ว พบว่า ผู้เรียนส่วนมากยังมีทักษะชีวิตอยู่ในระดับน้อย ผู้เรียนมักจะมองข้ามตนเอง ขาดความเชื่อมั่นในตัวเอง ไม่กล้าตัดสินใจด้วยตนเอง มักจะตัดสินใจตามพวกพ้อง ขาดกระบวนการไตร่ตรอง ขาดการควบคุมอารมณ์ของตนเอง เป็นคนเอาแต่ใจตนเอง แสดงพฤติกรรมก้าวร้าว การใช้ภาษาไม่สุภาพในการสื่อสาร การวางตัวในสังคมยังไม่เหมาะสม และการให้ความร่วมมือยังมีน้อย (ศักดิ์นคร สีหอแก้ว, 2557) ซึ่ง รมณภัทร กตตน์วงศกร ให้ความเห็นว่า แนวทางในการพัฒนาทักษะชีวิตของผู้เรียนนั้น ครูควรให้คำปรึกษาแก่ผู้เรียนให้มีความเชื่อมั่นในตนเองกับผู้เรียนทุกสถานการณ์ที่อำนวย มีการสร้างกฎ ข้อตกลงร่วมกันในชั้นเรียนในแต่ละรายวิชาหรือในการทำงานกลุ่ม จัดบรรยากาศการเรียนรู้ที่เป็นมิตร จัดกิจกรรมส่งเสริมการพัฒนาสติและอารมณ์ให้หนึ่ง ดังนั้น การส่งเสริมทักษะชีวิตในแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้จำเป็นต้องเป็นสิ่งสำคัญสำหรับครูผู้สอน (รมณภัทร กตตน์วงศกร, 2557)

สำหรับการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ได้จัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ตามวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching) ที่เน้นทักษะการพูด การฟัง การอ่าน การเขียน และหลักการใช้ภาษาที่สอดคล้องแทรกเข้าไปในกิจกรรม นักการศึกษาหลายท่านมีข้อค้นพบว่า การสอนตามแนวทางดังกล่าวควรมีการปรับปรุงดังนี้ 1) ขั้นตอนการสอน Presentation, Practice, and Production ไม่เพียงพอต่อการเสริมสร้างความสามารถในการสื่อสารทางภาษาของผู้เรียนได้ ควรเพิ่มขึ้นเตรียมความพร้อมและขั้นการวัดและประเมินผล 2) เน้นครูเป็นศูนย์กลาง โดยครูเป็นผู้กำหนดกิจกรรมในชั้นเรียนเพื่อให้ผู้เรียนปฏิบัติตาม 3) จัดกิจกรรมที่เน้นให้ผู้เรียนฝึกเพื่อให้เกิดความคล่องแคล่วในการสื่อสาร (Fluency) โดยที่ไม่

เน้นความถูกต้องแม่นยำของกฎเกณฑ์หรือไวยากรณ์ (Accuracy) จึงละเลยการให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) ในข้อผิดพลาดด้านการใช้ภาษา ผู้เรียนจึงไม่ได้ทำการแก้ไขให้ถูกต้อง ทำให้เข้าใจผิดและส่งผลถึงความสามารถในการอ่านและการเขียน 4) วิธีการวัดและประเมินความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารที่ครูใช้ในปัจจุบันไม่สอดคล้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่จัดขึ้นภายในห้องเรียน กล่าวคือ ครูวัดและประเมินความสามารถในการใช้ภาษาของผู้เรียนโดยการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยแบบทดสอบ ซึ่งไม่สอดคล้องกับการประเมินความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Chew, P. G. L., 2005) (Jarvis, H., & Atsilarat, S., 2004) (อารีรักษ์ มีแจ้ง, 2547)

นักภาษาศาสตร์และนักการศึกษามีความเห็นตรงกันว่า การจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารในอนาคตควรปรับการจัดกิจกรรมให้มีความหลากหลายโดยเน้นกระบวนการเรียนรู้ที่มีการฝึกปฏิบัติและนำไปใช้ได้จริงตามหน้าที่ของภาษาในการสื่อความหมายโดยมีเป้าหมายอยู่ที่การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในชีวิตจริงและสอดคล้องกับบริบททางสังคม ก่อนดำเนินการจัดการเรียนการสอนควรจัดกิจกรรมต่าง ๆ ที่เป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจอยากที่จะเรียนรู้ ดังความรู้เดิมของผู้เรียนเพื่อเป็นจุดเริ่มต้นของการเรียนรู้สิ่งใหม่ จัดการสอนเนื้อหาทางภาษาควบคู่กับการฝึกสื่อสารทางภาษาผ่านประสาทการรับรู้ทางการดู (Visual) การฟัง (Auditory) และการเคลื่อนไหว (Kinesthetic) จัดกิจกรรมที่เป็นการฝึกการเชื่อมโยงระหว่างความรู้เดิมกับความรู้ใหม่ ลงมือปฏิบัติด้วยกระบวนการเรียนรู้แบบต่าง ๆ เช่น กระบวนการสื่อสาร การทำงานกลุ่ม การสร้างสรรค์ชิ้นงาน รวมทั้งมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน มีการให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) ในประเด็นเกี่ยวกับข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาและประเมินความสามารถในการใช้ภาษาตามสภาพจริง (Zull, J. E., 2002) และควรบูรณาการวิธีการที่มุ่งผลลัพธ์การปฏิบัติงานเป็นฐาน มีการบูรณาการเทคโนโลยีสารสนเทศกับสังคมวัฒนธรรมการจัดการ และนำสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตจริงมาเชื่อมโยงเนื้อหา กิจกรรม สื่อ แหล่งเรียนรู้ และแหล่งสารสนเทศ และการวัดประเมินผลโดยมีเป้าหมายเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ ทั้งด้านความรู้ในหลักการใช้ภาษาและด้านทักษะการสื่อสาร (สุมาลี ชัยเจริญ, 2557) และจากรูวรรณ มหารัษฎพงศ์ ได้เสนอแนะจากงานวิจัยว่า ควรให้มีการเรียนภาษาควบคู่ไปกับการสอนทักษะชีวิต ควรมีการสร้างบทเรียนบูรณาการที่มีสอนทักษะชีวิตในทุกวิชาและทุกระดับชั้น และควรกำหนดให้มีการบูรณาการการสอนทักษะชีวิตไว้ในนโยบายการศึกษาและหลักสูตรการศึกษาทุกระดับ (จากรูวรรณ มหารัษฎพงศ์, 2551)

ดังนั้น แนวทางในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่เสริมสร้างความเชื่อมั่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษและทักษะชีวิต สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นนั้น ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารแนวคิด/ทฤษฎีที่สำคัญเพื่อนำมาเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ 1) ทฤษฎี การเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning Theory) 2) ทฤษฎีเซลล์กระจกเงา (Mirror Neuron Theory) 3) การโค้ชเพื่อการรู้คิด (Cognitive Coaching) 4) ทฤษฎีการ

เสริมแรง (Reinforcement Theory) 5) การสะท้อนคิด (Reflection) 6) การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (The Communicative Language Teaching) และ 7) การสอนที่ยึดภาระงานเป็นฐาน (Task-Based Approach) ผู้วิจัยคาดหวังว่า ผลการศึกษาในครั้งนี้จะช่วยให้ครูผู้สอนได้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแนวใหม่ที่ให้มีทั้งความรู้ ทักษะและเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ มีความเชื่อมั่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษและสามารถนำทักษะชีวิตที่เรียนรู้ไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่เสริมสร้างความเชื่อมั่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษและทักษะชีวิต สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
2. เพื่อประเมินประสิทธิผลรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่เสริมสร้างความเชื่อมั่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษและทักษะชีวิต สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยโดยใช้กระบวนการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) ประกอบด้วย 4 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 การวิจัย (Research: R1) รูปแบบการจัดการเรียนรู้ เป็นการศึกษาและวิเคราะห์ (Study and Analysis) ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่เสริมสร้างความเชื่อมั่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษและทักษะชีวิตสำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จากเอกสาร แนวคิด/ทฤษฎี งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง การสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ผู้อำนวยการสถานศึกษา ครู และผู้ปกครอง และการสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียน เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบบันทึกเอกสาร แบบสัมภาษณ์ และแบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียน

ระยะที่ 2 การพัฒนา (Development: D1) รูปแบบการจัดการเรียนรู้ เป็นการนำผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐานมาพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่เสริมสร้างความเชื่อมั่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษและทักษะชีวิต สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สร้างเครื่องมือที่ใช้ประกอบรูปแบบการจัดการเรียนรู้ การประเมินรูปแบบการจัดการเรียนรู้และเครื่องมือที่ใช้ประกอบรูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ แบบประเมินความเหมาะสม ความสอดคล้อง และความเป็นไปได้ของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่เสริมสร้างความเชื่อมั่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษและทักษะชีวิต สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น แบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ และแบบประเมินแบบวัดความเชื่อมั่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษและทักษะชีวิต สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น แล้วทำการปรับปรุงรูปแบบการจัดการเรียนรู้ และนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงไปทำการศึกษานำร่อง (Pilot Study) กับผู้เรียนกลุ่มนำร่อง จำนวน 30 คน ที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่ม

ตัวอย่างและวิเคราะห์ข้อมูลทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ หลังจากนั้นดำเนินการปรับปรุงรูปแบบการจัดการเรียนรู้

ระยะที่ 3 การวิจัย (Research: R2) รูปแบบการจัดการเรียนรู้ เป็นการนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่เสริมสร้างความเชื่อมั่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษและทักษะชีวิต สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่พัฒนาไปทดลองใช้จริง (Implementation) กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 33 คน จากโรงเรียนบ้านคอลอมุด อ.สะบ้าย้อย จ.สงขลา โดยใช้แบบแผนการทดลองแบบกลุ่มเดียวทดสอบซ้ำ (One - Shot Repeated Measures Design) โดยใช้สัญลักษณ์ E - X O2 X O2 X O2 เมื่อ X คือรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่เสริมสร้างความเชื่อมั่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษและทักษะชีวิต และ O2 คือการประเมินประสิทธิผลหลังการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่เสริมสร้างความเชื่อมั่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษและทักษะชีวิต เป็นการทดสอบซ้ำกับกลุ่มทดลองกลุ่มเดิมอีก 2 ครั้ง เพื่อศึกษาพัฒนาการและศึกษาความเชื่อมั่นในผลการทดลองที่กระทำซ้ำ ๆ และไม่มีกลุ่มควบคุม การทดลองใช้เวลาในชั่วโมงเรียนกลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) จำนวน 3 หน่วยการเรียนรู้ ใช้เวลาสัปดาห์ละ 3 คาบ ๆ ละ 50 นาที รวมเวลา 45 คาบ และการประเมินประสิทธิผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยเครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่เสริมสร้างความเชื่อมั่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษและทักษะชีวิต สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น แผนการจัดการเรียนรู้แบบวัดความเชื่อมั่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษและทักษะชีวิต และแบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียน และวิเคราะห์ข้อมูลทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพโดยการหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และการทดสอบการวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณ (MANOVA) แบบ Wilks' Lambda และการวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis)

ระยะที่ 4 การพัฒนา (Development: D2) รูปแบบการจัดการเรียนรู้ โดยการปรับปรุง (Revision) และการขยายผล (Dissemination) รูปแบบการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยดำเนินการปรับปรุงรูปแบบการจัดการเรียนรู้และเครื่องมือประกอบรูปแบบหลังจากการนำไปใช้เพื่อให้ได้รูปแบบการเรียนรู้ฉบับสมบูรณ์ และดำเนินการขยายผลรูปแบบการจัดการเรียนรู้กับผู้เรียนกลุ่มขยายผลที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 24 คน จากโรงเรียนบ้านตลิ่งชัน อ.จะนะ จ.สงขลา และวิเคราะห์ข้อมูลทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ

ผลการวิจัย

1. ผลการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่เสริมสร้างความเชื่อมั่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษและทักษะชีวิต สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่า มี 5 องค์ประกอบ ได้แก่ หลักการ วัตถุประสงค์ ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล และบทบาทของครูและผู้เรียนดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.1 หลักการของรูปแบบ

1.1.1 การจัดการเรียนรู้ที่เสริมสร้างความเชื่อมั่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษมุ่งเน้นการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั้ง 4 ทักษะ ความกล้าหาญในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ความตั้งใจพยายามในการสื่อสารภาษาอังกฤษและการรับรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาของตนเอง และมีการสอดแทรกเนื้อหาทั้งคำศัพท์และหลักการใช้ภาษาในแต่ละขั้นตอน

1.1.2 การจัดการเรียนรู้มีการบูรณาการทักษะชีวิตในกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อฝึกฝนให้ผู้เรียนมีการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ การสร้างสัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่น การคิดอย่างมีวิจารณญาณ การแก้ปัญหา การทำงานร่วมกับผู้อื่น การคิดสร้างสรรค์ และการใช้สารสนเทศ สื่อและเทคโนโลยี ซึ่งเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญสำหรับผู้เรียน

1.1.3 การจัดการเรียนรู้นั้น ครูมีบทบาทเป็นโค้ช (Coach) ซึ่งคอยกระตุ้นผู้เรียนด้วยคำถามอย่างมีเป้าหมาย และเป็นผู้ช่วยเหลือ (Facilitator) ผู้เรียนในการจัดกิจกรรม โดยให้กำลังใจและการเสริมแรง เพื่อกระตุ้นผู้เรียนให้กล้าแสดงออกทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษและทักษะชีวิต

1.1.4 การจัดการเรียนรู้เน้นการประเมินผลตามสภาพจริง (Authentic assessment) ทั้งแบบ Formative Assessment และ Summative Assessment โดยใช้การประเมินที่หลากหลาย ประเมินหลายช่วงเวลา ใช้ผู้ประเมินหลายฝ่ายและสะท้อนผลการประเมินสู่การพัฒนาผู้เรียน

1.2 วัตถุประสงค์ของรูปแบบ

1.2.1 เพื่อส่งเสริมผู้เรียนให้มีความเชื่อมั่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านความกล้าหาญในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ความตั้งใจพยายามในการสื่อสารภาษาอังกฤษ และการรับรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของตนเอง

1.2.2 เพื่อส่งเสริมผู้เรียนให้มีทักษะชีวิต ด้านการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ การสร้างสัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่น การคิดอย่างมีวิจารณญาณ การแก้ปัญหา การทำงานร่วมกับผู้อื่น การคิดสร้างสรรค์ และการใช้สารสนเทศ สื่อและเทคโนโลยี

1.3. ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ของรูปแบบ ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 แลกเปลี่ยนประสบการณ์ (Exchanging Experiences) เป็นการจัดการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากสื่อ นวัตกรรมที่น่าสนใจ ในสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้คิดเชื่อมโยงประสบการณ์เดิมกับเรื่องที่จะเรียนรู้ใหม่ มีการแลกเปลี่ยนความรู้หรือประสบการณ์ในประเด็นต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่กำลังให้ความสนใจด้วยทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน ครูและผู้เรียนร่วมคิดวิเคราะห์ แลกเปลี่ยนประสบการณ์ถึงประเด็นที่เกี่ยวข้อง ผู้เรียนร่วมกันวิเคราะห์ปัญหาและกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้เพื่อแก้ปัญหา ทั้งด้านคำศัพท์ หลักการใช้ภาษา ทักษะทางภาษาและทักษะชีวิต ครูคอย

เป็นโค้ช ให้กำลังใจ ให้คำแนะนำ เสริมแรงผู้เรียน ใช้คำถามเพื่อกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน และให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารตลอดเวลา

ขั้นตอนที่ 2 สร้างความเชื่อมั่น (Building Confidence) เป็นการจัดการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะด้านการฟังและการพูดตามตัวแบบ ตามรูปแบบการสอน การฟังและการพูดในสถานการณ์ที่น่าสนใจซึ่งสอดคล้องกับชีวิตจริงและขอบเขตข้อมูลต่าง ๆ ที่กำหนดไว้ ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารตลอดเวลา ได้มีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นเป็นคู่ หรือเป็นกลุ่ม ครูทำหน้าที่เป็นโค้ชคอยให้คำแนะนำ การเสริมแรง และร่วมกันประเมินผล ทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ

ขั้นตอนที่ 3 สร้างผลงานร่วมกัน (Creating Shared Work) เป็นการจัดการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนได้เน้นฝึกทักษะการสื่อสารด้านการอ่านและการเขียนเป็นส่วนใหญ่ แต่ยังสอดแทรกทักษะการฟังและการพูดด้วย ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นเป็นกลุ่ม และได้อ่านบทอ่านที่เกี่ยวกับปัญหาที่น่าสนใจในชีวิตประจำวันตามรูปแบบการสอนอ่านแล้วคิด วิเคราะห์เนื้อหา พร้อมสรุปแนวทางแก้ปัญหาที่พบเจอจากเรื่องที่อ่าน เพื่อร่วมกันแก้ปัญหา ผู้เรียนร่วมกันค้นคว้าหาข้อมูลจากสื่อเทคโนโลยี ร่วมกันสร้างชิ้นงานแล้วนำเสนอตามความ เข้าใจและความรู้ที่เรียนมา โดยมีครูเป็นโค้ชคอยช่วยเหลือ ให้คำแนะนำ ให้กำลังใจและกระตุ้น ให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร ได้แลกเปลี่ยนความรู้ ประสบการณ์ร่วมกันภายใน กลุ่ม และร่วมกันประเมินทักษะการอ่านและการเขียน

ขั้นตอนที่ 4 เรียนรู้การสะท้อนคิด (Learning Through Reflection) เป็นการจัดการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนได้กล้าคิด กล้าตัดสินใจและมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นเป็นกลุ่ม ผู้เรียนกล้าแสดงออกทางความคิดในประเด็นต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผ่าน มาทั้งด้านความรู้ ทักษะทางภาษาและการสร้างชิ้นงาน โดยการนำเสนอข้อดี ข้อเสียและ ข้อเสนอแนะต่าง ๆ ด้วยทักษะการพูดและการเขียนภาษาอังกฤษ มีครูเป็นโค้ช คอยกระตุ้น ความคิดของผู้เรียนด้วยคำถามสำคัญอย่างมีเป้าหมาย ให้กำลังใจและปรับความรู้ความเข้าใจ ของผู้เรียนเกี่ยวกับเนื้อหาและกระบวนการจัดการเรียนรู้ให้ตรงกัน

ขั้นตอนที่ 5 กระตุ้นการประเมินผล (Encouraging Assessment) เป็นการจัดการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่นเป็นกลุ่ม กล้าคิดอย่างมีวิจารณญาณ กล้าตัดสินใจอย่างมีเหตุผล โดยผู้เรียนร่วมกันนำเสนอชิ้นงานที่สร้างขึ้น มา มีการวัดและ ประเมินผลชิ้นงาน และการนำเสนอชิ้นงานของเพื่อนตามรายการและเกณฑ์ที่กำหนดขึ้น แล้วนำเสนอผลการประเมินให้ผู้เรียนทุกคนทราบ โดยเน้นทักษะการพูดและการเขียน ภาษาอังกฤษ ครูมีบทบาทเป็นโค้ช ผู้ให้คำแนะนำและคอยกระตุ้นผู้เรียนด้วยคำถามสำคัญ สังเกตการเรียนรู้ของผู้เรียน ให้กำลังใจและข้อเสนอแนะจากการประเมินเพื่อมุ่งให้ผู้เรียนนำไป พัฒนาตนเองต่อไป

1.4 การวัดและประเมินผลของรูปแบบ

การวัดและประเมินผลการจัดการเรียนรู้ที่เสริมสร้างความเชื่อมั่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษและทักษะชีวิต สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ใช้การประเมินผลตามสภาพจริง (Authentic Assessment) โดยแบ่งการวัดและประเมินผลเป็น 3 ระยะ คือ ก่อนเรียน ระหว่างเรียนและหลังเรียนซึ่งเป็นการวัดและการประเมินผลเพื่อการปรับปรุงและพัฒนา (Assessment for Improvement) ทั้งแบบ Formative Assessment และ Summative Assessment และใช้ผู้ประเมินหลายฝ่าย ได้แก่ ผู้เรียนประเมินตนเอง เพื่อนประเมินเพื่อน และครูประเมิน ด้วยวิธีการสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ การประเมินความเชื่อมั่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษและทักษะชีวิต การประเมินทักษะทางภาษา การประเมินชิ้นงาน และการนำเสนอชิ้นงาน โดยมีการประเมินผลหลายครั้งด้วยเครื่องมือที่หลากหลาย ซึ่งกำหนดตามเกณฑ์การให้คะแนนแบบรูบริก (Scoring Rubrics) สะท้อนผลการประเมินสู่การปรับปรุงและพัฒนาตนเอง

1.5 บทบาทของครูและผู้เรียน

ครูมีบทบาทเป็นโค้ช (Coach) คอยกระตุ้นผู้เรียนด้วยคำถามสำคัญอย่างมีเป้าหมาย และเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือ (Facilitator) ให้คำแนะนำและการเสริมแรงทางบวกแก่ผู้เรียน ครูจัดเตรียมความพร้อมก่อนการจัดการเรียนรู้ จัดการเรียนรู้ตามขั้นตอน วัดและประเมินผลความเชื่อมั่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษและทักษะชีวิตในแต่ละขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้เพื่อกระตุ้นผู้เรียนให้กล้าแสดงออกผ่านการสื่อสารภาษาอังกฤษและทักษะชีวิตของตนเองได้เต็มตามศักยภาพอย่างต่อเนื่อง

ผู้เรียนแสดงบทบาทเป็นผู้ใฝ่เรียนรู้ (Active Learner) พยายามตั้งใจฟัง กล้าพูดและกล้าแสดงความคิดเห็น กล้าแสดงออกโดยใช้ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษอย่างมั่นใจ พยายามแสวงหาความรู้เพิ่มเติมจากสื่อต่าง ๆ มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่น รู้วิธีแก้ปัญหา ให้ความร่วมมือในการทำงานร่วมกับผู้อื่นได้สำเร็จตามกำหนด จนเกิดความเชื่อมั่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษและทักษะชีวิตที่เหมาะสม

ผลการประเมินความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่เสริมสร้างความเชื่อมั่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษและทักษะชีวิต สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.34$, S.D. = 0.49) ผลการประเมินความสอดคล้องของรูปแบบในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.49$, S.D. = 0.55) และผลการประเมินความเป็นไปได้ของรูปแบบในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.36$, S.D. = 0.53)

2. ผลการประเมินประสิทธิผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่เสริมสร้างความเชื่อมั่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษและทักษะชีวิต สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น หลังการนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง สรุปได้ 3 ประเด็น ดังนี้

2.1 ความเชื่อมั่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษมีพัฒนาการหลังการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้สูงขึ้น องค์ประกอบที่มีค่าเฉลี่ยรวมสูงสุดคือ ความกล้าหาญในการสื่อสารภาษาอังกฤษซึ่งมีค่าเฉลี่ยรวมคือ ($\bar{X}$ = 3.40, S.D. = 0.50) ความตั้งใจพยายามในการสื่อสารภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยรวมคือ ($\bar{X}$ = 3.35, S.D. = 0.53) และการรับรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของตนเอง มีค่าเฉลี่ยรวมคือ ($\bar{X}$ = 3.23, S.D. = 0.53) และทักษะชีวิตมีพัฒนาการหลังการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้สูงขึ้นเช่นกัน 3 องค์ประกอบแรกที่มีค่าเฉลี่ยรวมสูงสุดคือ การสร้างสัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่น ($\bar{X}$ = 3.48, S.D. = 0.55) การใช้สารสนเทศสื่อและเทคโนโลยี ($\bar{X}$ = 3.46, S.D. = 0.54) การทำงานร่วมกับผู้อื่น $\bar{X}$ = 3.35, S.D. = 0.57) การสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ ($\bar{X}$ = 3.30, S.D. = 0.53) การคิดสร้างสรรค์ ($\bar{X}$ = 3.31, S.D. = 0.46) การคิดอย่างมีวิจารณญาณ ($\bar{X}$ = 3.31, S.D. = 0.48) และการแก้ปัญหา ($\bar{X}$ = 3.31, S.D. = 0.54) ตามลำดับ

2.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน คือ คะแนนเฉลี่ยพัฒนาการด้านความเชื่อมั่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษและทักษะชีวิต หลังการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่เสริมสร้างความเชื่อมั่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษและทักษะชีวิตสูงขึ้น ซึ่งผลการประเมินผู้เรียนหลังเรียนรู้ด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้จำนวน 3 ครั้ง มีค่าเฉลี่ยสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยด้านความเชื่อมั่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษมีค่าคะแนนเฉลี่ยคือ 3.14, 3.34 และ 3.48 ตามลำดับ และด้านทักษะชีวิตมีค่าคะแนนเฉลี่ยคือ 3.16, 3.40 และ 3.57 ตามลำดับ และจากผลการทดสอบการวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณ (MANOVA) แบบ Wilks' Lambda พบว่า ค่าเฉลี่ยของความเชื่อมั่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษและทักษะชีวิตมีความแตกต่างกันในแต่ละครั้งที่ประเมิน ซึ่งผู้เรียนมีพัฒนาการความเชื่อมั่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษและทักษะชีวิตสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์สรุปได้ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลการทดสอบคะแนนเฉลี่ยพัฒนาการด้านความเชื่อมั่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษและทักษะชีวิต

การประเมิน	ความเชื่อมั่นใน	ทักษะชีวิต	N	Wilks' Lambda	
	การสื่อสาร				
	ภาษาอังกฤษ				
	$\bar{X}$ S.D.	$\bar{X}$ S.D.		F	p
ครั้งที่ 1	3.14 0.54	3.16 0.53	33		
ครั้งที่ 2	3.34 0.50	3.40 0.52	33	9.984	.000*
ครั้งที่ 3	3.48 0.52	3.57 0.55	33		
เฉลี่ย	3.32 0.52	3.38 0.53	33		

*p < .05

2.3 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพจากการสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนพบว่า ผู้เรียนมีความสนุกสนานในการเรียน กล้าแสดงออก ตั้งใจและพยายามเรียนรู้ภาษาอังกฤษมากขึ้น พยายามสื่อสารด้วยการฟัง พูด อ่าน และเขียนกับเพื่อน ดีใจที่ได้เรียนรู้จากสื่อจริงหรือสื่อจากอินเทอร์เน็ตที่หลากหลาย นอกจากนี้ ยังมีความกระตือรือร้นในกิจกรรมการเรียนรู้กับเพื่อนโดยตลอด ได้ใช้ทักษะชีวิตมากขึ้น กล้าเข้าร่วมกลุ่มกับผู้อื่น กล้าแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับเพื่อน กล้าแสดงความคิดเห็น รู้จักแก้ปัญหาและกล้าตัดสินใจอย่างมีเหตุผลมากขึ้น สามารถใช้คอมพิวเตอร์ในการค้นคว้าหรือสร้างสรรค์ชิ้นงาน ทำงานกลุ่มอย่างเป็นระบบตามขั้นตอนมากขึ้น จนสามารถทำได้สมบูรณ์ตามเวลาที่กำหนด พยายามสะท้อนคิดผ่านทางการพูดและการเขียน กล้าประเมินผลผู้อื่นและนำเสนอผลการประเมินอย่างมีเหตุผลมากขึ้น

2.4 ผลการพัฒนาารูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยการปรับปรุง (Revision) รูปแบบการจัดการเรียนรู้หลังจากการนำไปใช้พบว่า รูปแบบมีความสอดคล้องกันระหว่างหลักการ จุดประสงค์และขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ การวัดและการประเมินผลสอดคล้องกับจุดประสงค์และขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ มีการระบุตัวชี้วัดของความเชื่อมั่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษและทักษะชีวิตและบทบาทของครูและผู้เรียนอย่างชัดเจนในแต่ละขั้นตอน และผู้วิจัยปรับปรุงเครื่องมือประกอบรูปแบบ ได้แก่ แบบวัดความเชื่อมั่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษและแบบวัดทักษะชีวิตทำให้ข้อคำถามมีใจความเดียวและความเข้าใจง่ายสำหรับผู้เรียน จึงได้รูปแบบการเรียนรู้ฉบับสมบูรณ์ และผลการขยายผล (Dissemination) รูปแบบการจัดการเรียนรู้พบว่า ผู้เรียนกลุ่มขยายผลมีความเชื่อมั่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษและทักษะชีวิตหลังการใช้รูปแบบสูงกว่าก่อนการใช้รูปแบบ และผลการทดสอบการวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณ (MANOVA) แบบ Wilks' Lambda ระหว่างกลุ่มก่อนเรียนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และจากการสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนพบว่า ผู้เรียนมีกล้าหาญ ความตั้งใจ ความพยายามในการสื่อสารภาษาอังกฤษและมีส่วนร่วมในการทำชิ้นงานกับเพื่อนและมีความสนุกสนานในการเรียนรู้

อภิปรายผล

1. การพัฒนาารูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่เสริมสร้างความเชื่อมั่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษและทักษะชีวิต สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นนี้ ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลจากการศึกษาแนวคิด/ทฤษฎีสำคัญทางการศึกษา ได้แก่ ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Bandura, A., 1977) ทฤษฎีเซลล์กระจกเงา (Rizzolatti, G., 2005) การโค้ชเพื่อการรู้คิด (Arthur, C. L., & Gamston, R. J., 2002) ทฤษฎีการเสริมแรง (Skinner, B. F., 1938) การสะท้อนคิด (Dewey, J., 1993) การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Hymes, D., 1979) และการสอนโดยยึดภาระงานเป็นฐาน (Willis, J., 1998) งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง การสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้องและการสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียน และจากการวิเคราะห์/สังเคราะห์

ข้อมูลได้องค์ประกอบของรูปแบบ 5 องค์ประกอบ ได้แก่ หลักการ วัตถุประสงค์ ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล และบทบาทของครูและนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ทิศนา ขัมมณี กล่าวว่า การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้นั้นต้องจัดองค์ประกอบต่าง ๆ ให้เป็นระบบ โดยคำนึงถึงทฤษฎี หลักการและแนวคิด รวมทั้งสภาพการณ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง และต้องจัดองค์ประกอบต่าง ๆ ของรูปแบบให้มีความสัมพันธ์และส่งเสริมกัน และยิ่งกล่าวอีกว่า องค์ประกอบสำคัญของการจัดการเรียนรู้ ได้แก่ 1) ทฤษฎี หลักการหรือหลักของรูปแบบ 2) การอธิบายสภาพหรือลักษณะของการจัดการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับหลักการ 3) การจัดองค์ประกอบและความสัมพันธ์ขององค์ประกอบของระบบให้สามารถนำผู้เรียนไปสู่เป้าหมายของระบบ และ 4) การอธิบายเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้และเทคนิคการสอนต่าง ๆ อย่างเป็นขั้นตอน ซึ่งครอบคลุมทั้ง 5 องค์ประกอบของรูปแบบที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้น นอกจากนี้ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ปัญหาที่พบหลังการนำรูปแบบไปใช้เพื่อปรับปรุงหรือพัฒนารูปแบบให้เหมาะสมและสอดคล้องกัน (ทิศนา ขัมมณี, 2557) ซึ่ง Joyce, B. กล่าวว่า รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ดีนั้นต้องมีการวิจัยเพื่อทดสอบทฤษฎีและตรวจสอบคุณภาพในสถานการณ์จริง แล้วนำข้อค้นพบมาปรับปรุงแก้ไขต่อไป (Joyce, B., 2004) สอดคล้องกับแนวคิดของทิศนา ขัมมณี ได้กล่าวว่า รูปแบบการจัดการเรียนรู้นั้นต้องได้รับการพิสูจน์ ทดสอบ สามารถทำนายผลได้และมีศักยภาพในการสร้างความคิดรวบยอดและความสัมพันธ์ใหม่ ๆ ได้ก่อนนำไปใช้กับกลุ่มอื่นอีกครั้ง (ทิศนา ขัมมณี, 2557)

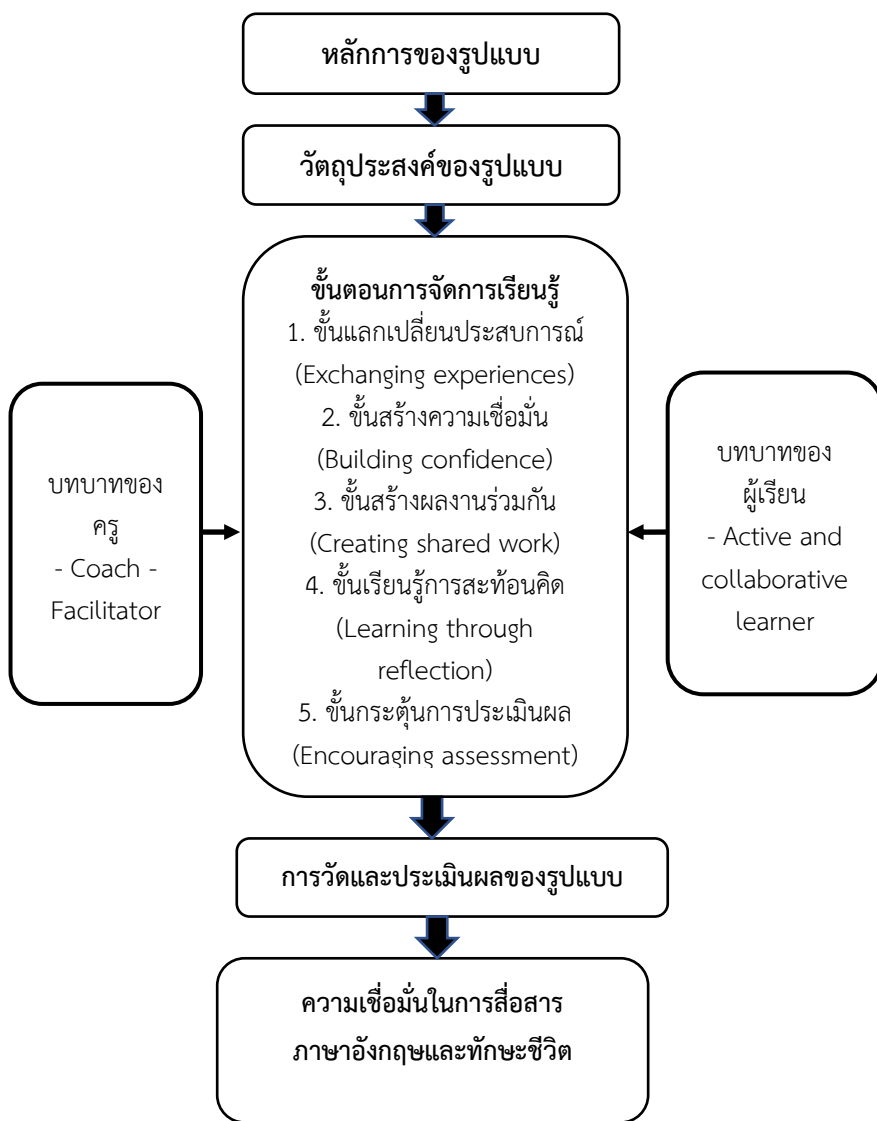
2. การเสริมสร้างความเชื่อมั่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษและทักษะชีวิต ผู้เรียนกลุ่มตัวอย่างที่เรียนด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่เสริมสร้างความเชื่อมั่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษและทักษะชีวิต มีพัฒนาการความเชื่อมั่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษและทักษะชีวิตสูงขึ้น และมีคะแนนเฉลี่ยด้านพัฒนาการความเชื่อมั่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษและทักษะชีวิตหลังการใช้รูปแบบดังกล่าวสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ ทั้งนี้ เป็นผลมาจากรูปแบบการจัดการเรียนรู้เน้นการสื่อสารและการใช้ทักษะทางภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่สอดคล้องเนื้อหา คำศัพท์และหลักการใช้ภาษาอังกฤษตามหลักวิธีการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการสอนที่เน้นภาระงานเป็นฐานอย่างต่อเนื่อง มีการใช้สื่อ นวัตกรรมที่หลากหลายและน่าสนใจ ผู้เรียนทุกคนได้รับโอกาสในการนำเสนอหน้าชั้นเรียน ฝึกการแลกเปลี่ยนข้อมูล (Information Exchange) การแสดงบทบาทสมมติ (Role - Play) และมีการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ๆ ในห้องเรียนซ้ำ ๆ จนเกิดความเชื่อมั่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ดังที่ Tennyson, R. D. กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้อังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้น รูปแบบของภาษาถูกเรียนรู้ในบริบทของการสื่อสารทั้ง 4 ทักษะ การจัดการเรียนรู้นี้จะเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มีการปฏิสัมพันธ์ในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารระหว่างครูกับผู้เรียนและระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียนด้วยภาษาอังกฤษ (Tennyson, R. D., 2005) สอดคล้องกับสมิตรา อังวัฒนกุล กล่าวว่า รูปแบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเน้นให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์

โดยตรงกับภาษาที่จะเรียนในสถานการณ์และรูปแบบต่าง ๆ โดยเน้นความคล่องในการใช้ภาษา (Fluency) มากกว่าความแม่นยำในภาษา (Accuracy) เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถในการสื่อสารอย่างมั่นใจ (สมิตรา อังวัฒนกุล, 2540) ซึ่ง Willis, J. กล่าวว่า การเรียนรู้ภาษาเกิดจากการปฏิสัมพันธ์ในขณะที่ทำภาระงาน ทำให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาและได้เรียนรู้ภาษาในสถานการณ์จริงโดยการเรียนรู้จากการปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายขึ้นได้ (Willis, J., 1998)

ผู้เรียนมีคะแนนเฉลี่ยพัฒนาการด้านทักษะชีวิตหลังการใช้รูปแบบสูงกว่าก่อนการใช้รูปแบบอย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้ เป็นเพราะกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นนี้ เน้นให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ในการเรียนรู้และได้ทำงานร่วมกับผู้อื่นเป็นกลุ่มอย่างมีเป้าหมาย ได้ใช้ทักษะการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ การสร้างสัมพันธ์ภาพที่ดีกับผู้อื่น การคิดอย่างมีวิจารณญาณ การแก้ปัญหา การคิดสร้างสรรค์ การทำงานร่วมกับผู้อื่นและการใช้สารสนเทศ สื่อและเทคโนโลยีในระหว่างการเรียนรู้หรือทำงานร่วมกับผู้อื่น ทำให้ทักษะชีวิตของผู้เรียนสูงขึ้น ดังที่ Skinner, B. F. กล่าวว่า ความเชื่อมั่นในตนเองเกิดขึ้นได้จากประสบการณ์และสิ่งแวดล้อมที่ตนเองได้รับ (Skinner, B. F., 1938) และ Rizzolatti, G. กล่าวว่า การเรียนรู้เกิดจากการสังเกตเห็นพฤติกรรมต่าง ๆ ของผู้อื่น และมีการซึมซับรับรู้ทางสมอง เกิดการเข้าใจ แล้วนำมาสู่การแสดงพฤติกรรมเลียนแบบผู้อื่น นอกจากนี้ การจัดการเรียนรู้ได้ให้ผู้เรียนอยู่กับบริบทหรือสภาพแวดล้อมจริง (Authentic Learning) ครูคอยสร้างแรงขับภายในตัวของผู้เรียนออกมา (Internal Motivation) และที่สำคัญ ครูมีการจัดการเรียนรู้ที่เน้นกิจกรรมทางสังคม (Social Learning) การปฏิสัมพันธ์ การสื่อสาร การทำงานเป็นกลุ่ม ทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างสนุกสนานและเกิดทักษะชีวิตขึ้นได้ (Rizzolatti, G., 2005)

นอกจากนี้ ครูถือว่าเป็นผู้สำคัญยิ่งในการจัดการเรียนรู้นี้ ครูมีบทบาทเป็นโค้ช (Coach) คอยกระตุ้นผู้เรียนด้วยคำถามสำคัญอย่างมีเป้าหมาย และผู้ให้ความช่วยเหลือผู้เรียน (Facilitator) คอยให้คำแนะนำและการเสริมแรงทางบวก คอยติดตามการเรียนรู้หรือการทำงานของผู้เรียนทุกคนอย่างเหมาะสมและต่อเนื่อง สอดคล้องกับ วิชัย วงษ์ใหญ่และมารุต พัฒนา กล่าวว่า ครูยุคใหม่มีบทบาทกระตุ้นผู้เรียนให้มีการอภิปราย แลกเปลี่ยนเรียนรู้ รวมทั้งประสานงานในกิจกรรมการเรียนรู้ต่าง ๆ เน้นการฝึก (Training) หรือพัฒนาผู้เรียนแต่ละคนให้มีความรู้ความสามารถ การคิดและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ในขณะที่ผู้เรียนมีบทบาทเป็นผู้ใฝ่เรียนรู้ (Active Learner) ผู้เรียนเป็นผู้ปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ต่าง ๆ มีความกระตือรือร้น ตั้งใจและพยายามใช้ทักษะทางภาษา รู้จักแลกเปลี่ยนเรียนรู้การใช้ภาษากับเพื่อนเป็นคู่หรือเป็นกลุ่มอย่างต่อเนื่องในสถานการณ์ต่าง ๆ สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นในการสร้างชิ้นงานอย่างสร้างสรรค์จนเกิดความเชื่อมั่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษและทักษะชีวิตขึ้น ผู้วิจัยสรุปรูปแบบ (Model) การจัดการเรียนรู้ที่เสริมสร้างความเชื่อมั่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษและทักษะชีวิตสำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (วิชัย วงษ์ใหญ่ และมารุต พัฒนา, 2556) ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 การจัดกรู๊ป Model การจัดการเรียนรู้ที่เสริมสร้างความเชื่อมั่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษและทักษะชีวิต สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

สรุป/ข้อเสนอแนะ

รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่เสริมสร้างความเชื่อมั่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษและทักษะชีวิต สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมี 5 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) หลักการ 2) วัตถุประสงค์ 3) ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ 4) การวัดและประเมินผล และ 5) บทบาทของครูและผู้เรียน โดยขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ของรูปแบบมี 5 ขั้นตอนคือ 1) ขั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์ (Exchanging Experiences) 2) ขั้นสร้างความเชื่อมั่น (Building Confidence)

3) ขั้นสร้างผลงานร่วมกัน (Creating Shared Work) 4) เรียนรู้การสะท้อนคิด (Learning through reflection) และ 5) ขั้นกระตุ้นการประเมินผล (Encouraging aAssessment) ผลการประเมินรูปแบบหลังการจัดการเรียนรู้จำนวน 3 ครั้งพบว่าผู้เรียนมีคะแนนเฉลี่ยสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องทั้งด้านความเชื่อมั่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษและด้านทักษะชีวิต และจากผลการทดสอบการวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณ (MANOVA) แบบ Wilks' Lambda พบว่าผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษและทักษะชีวิตสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนสรุปว่า ผู้เรียนมีความกล้าแสดงออก ตั้งใจและพยายามเรียนรู้ภาษาอังกฤษมากขึ้น พยายามสื่อสารด้วยการฟัง พูด อ่าน และเขียน มีความกระตือรือร้นในการทำกิจกรรมการเรียนรู้กับเพื่อนเสมอ ผู้เรียนได้ใช้ทักษะชีวิตมากขึ้น กล้าแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับเพื่อน กล้าแสดงความคิดเห็นหรือสะท้อนคิดประเด็นต่าง ๆ พยายามแก้ปัญหาและกล้าตัดสินใจอย่างมีเหตุผล สนุกสนานกับการใช้คอมพิวเตอร์ในการค้นคว้าหรือสร้างสรรค์ชิ้นงาน จนสามารถทำได้สมบูรณ์ตามเวลาที่กำหนดและทำให้การเรียนภาษาอังกฤษมีชีวิตชีวามากขึ้น การนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้นี้ไปใช้ ครูผู้สอนควรศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานควบคู่กับรูปแบบการจัดการเรียนรู้และแบบวัดที่สร้างขึ้นมา เพื่อให้สามารถพัฒนาผู้เรียนได้สอดคล้องกับตัวชี้วัดของหลักสูตร ควรทำความเข้าใจรูปแบบการจัดการเรียนรู้และเครื่องมือที่ใช้ประกอบรูปแบบโดยละเอียดก่อนนำไปใช้กับผู้เรียนกลุ่มต่าง ๆ ควรจัดให้ผู้เรียนนั่งเป็นกลุ่มและเน้นการมีส่วนร่วมในการสื่อสารและการสร้างชิ้นงาน และที่สำคัญ ครูผู้สอนต้องเปลี่ยนบทบาทเป็นโค้ชและผู้ให้ความช่วยเหลือผู้เรียน คอยกระตุ้นให้คำแนะนำและเสริมแรงผู้เรียนในการเรียนรู้และการแสดงออกทักษะทางภาษาอย่างเต็มศักยภาพทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน พยายามใช้สื่อเทคโนโลยีและการประเมินผลระหว่างเรียนเป็นระยะด้วยวิธีการที่หลากหลาย

เอกสารอ้างอิง

- กชกร คงเสมา. (2554). ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย. วารสารวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย, 6 (17), 73-86.
- กรมสุขภาพจิต. (2544). คู่มือการสอนทักษะชีวิตในสถานศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น. กรุงเทพมหานคร: ยูเนิส อิมเมจ กรุ๊ป.
- จารุวรรณ มหารัชพงศ์. (2551). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลยุทธ์การเรียนภาษาอังกฤษ และทักษะชีวิตด้านทักษะพิสัยของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยมหิดล. ใน วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ประยุกต์. มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ทิตินา แคมมณี. (2557). ศาสตร์การสอน องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- พันธนิย์ วิทโคโต. (2546). การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. วารสารวิชาการ, 6 (9), 25-28.
- รมณภัทร กตตน์วงศ์กร. (2557). การศึกษาผลการพัฒนาทักษะชีวิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบางจาก (โกลประเสริฐอุทิศ) สำนักงานเขตภาษีเจริญ กรุงเทพมหานคร. ใน สารนิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วิจารณ์ พานิช. (2555). วิธีสร้างการเรียนรู้เพื่อศิษย์ในศตวรรษที่ 21. กรุงเทพมหานคร: มูลนิธิสดศรี-สฤษดิ์วงศ์.
- วิจิตรา การกลาง. (2546). การศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มุ่งเน้นทักษะการสื่อสารตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน. วารสารวิชาการ, 6 (10), 42-56.
- วิชัย วงษ์ใหญ่ และมารุต พัฒนา. (2556). จากหลักสูตรแกนกลางสู่หลักสูตรสถานศึกษา: กระบวนทัศน์ใหม่การพัฒนา. กรุงเทพมหานคร: อาร์ แอนด์ เอ็น ปริ้นท์.
- ศศิภา ไชยวงศ์. (2553). การใช้การสอนแบบซักชวนร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อเพิ่มพูนการฟัง พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและลดความวิตกกังวลของนักเรียนในชมรมมัคคุเทศก์น้อย. ใน วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยและการสอน. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ศักดิ์นคร สีหอแก้ว. (2557). รูปแบบการสอนเพื่อพัฒนาทักษะชีวิตสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา. ใน วิทยานิพนธ์ดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยและพัฒนาทางการศึกษา. มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2553). แนวทางการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2551. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- สุทธิรัตน์ รุจิเกียรติกำจร. (2541). การศึกษาการจัดรูปแบบศูนย์การเรียนรู้แบบ Self-Access สำหรับวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุมาลี ชัยเจริญ. (2557). การออกแบบการสอน หลักการทฤษฎีสู่การปฏิบัติ. ขอนแก่น: โรงพิมพ์แอนนาออฟเซต.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2535). วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2540). วิธีสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เสาวภาคย์ ศรีโยธา. (2555). ปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนขยายโอกาส สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพัทลุง เขต 1.

- ใน สารนิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ.
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- อรุณี วิริยะจิตรา. (2555). เหลียวหลังแลหน้าการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพมหานคร:
หน้าต่างสู่โลกกว้าง.
- อารีรักษ์ มีแจ้ง. (2547). การพัฒนารูปแบบการสอนกลวิธีการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้หลักการ
เรียนรู้แบบร่วมมืองานเพื่อส่งเสริมผลการเรียนรู้การอ่านสำหรับนิสิตนักศึกษา. ใน
วิทยานิพนธ์ดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Arthur, C. L. & Gamston, R. J. (2002). Cognitive Coaching Foundation Seminar
Learning Guide Highlands Ranch: Center for Cognitive Coaching. New
Jersey: Prentice-Hall.
- Bandura, A. (1977). Social Learning Theory. New Jersey: Prentice-Hall.
- Chew, P. G. L. (2005). Change and continuity: English language teaching in
Singapore. Retrieved July 25, 2005, from <http://www.asian-efl-journal.com/march-05-pc.php>
- Dewey, J. (1993). How we think. Boston: D.G. Heath.
- Hymes, D. (1979). The Communication Approach to Language Teaching. London:
Oxford University Press.
- Jarvis, H & Atsilarat, S. (2004). Shifting paradigms: From a communicative to a
context-based approach. Retrieved July 25, 2004, from [http://asian-efl-journal.com/Dec 04 HJ%26SA.pdf](http://asian-efl-journal.com/Dec%2004/HJ%26SA.pdf)
- Joyce, B. (2004). Models of teaching. Boston: Allyn & Bacon.
- Rizzolatti, G. (2005). The mirror neuron system and its function in humans.
Anatomy and Embryology, 210 (5-6), 419-421.
- Skinner, B. F. (1938). The Behavior of organisms: An experimental analysis. New
York: Appleton-Century.
- Tennyson, R. D. (2005). The impact of cognitive science movement on
instructional design fundamentals. New Jersey: Educational Technology
Publications.
- Willis, J. (1998). A Framework for Tasked-Based Learning. Edinburgh: Longman.
- Zull, J. E. (2002). The art of changing the brain: Enriching the practice of teaching
by exploring the biology of learning. Virginia: Stylus Publishing.